

279052

ANUL VII. - No. 1
1 Noembrie 1930.

„Hristos, Regele, Națiunea“
„România a Românilor“

An. VII - 1930/1931. Nr. 1.6, 22

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Memoriul L. A. N. C. înaintat M. S. Regelui.
Cifre îngrijorătoare.

I. C. Cătuneanu: În al șaptelea an.

Voci dela „Cultul Patriei“ și „Soc. Macedo-Română“ Prof. M. Ștefănescu — Prof. I. Valaori.

Călauza Studentului Român la Cluj.

Marele Spionaj Sovietic.

N. Barbuceanu: Mijloace pentru îmbunătățirea stării noastre financiare și economice.

O desmințire.

Din presa ce se încumetă a recunoaște uneori primejdia, Universul — Curentul.

Viitorii conducători ai României.

„Ce va zice străinătatea...?“

I. V. Emilian: Partidul național popular anti-jidovesc din Franța.

N. Golici: Partidul național socialist (antise-mit) din Germania,

Conflict între Anglia și Palestina

Jidanii mint, falsifică și bârfașe.

L. A. N. C. — Maramureș.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Dictatura partidelor și „Guvernul constituțional“

MEMORIUL L. A. N. C.

Inaintat M. S. Regelui la 20 Septemvrie 1930

MAJESTATE,

IN MAREA ZI ISTORICĂ DE 8 IUNIE 1930, NAȚIA ROMÂNEASCĂ INTREAGĂ A ACLAMAT INTRONAREA MAJESTĂȚII VOASTRE CA REGE AL ROMÂNIEI.

Va rămâne de-apururi în amin-tirea urmașilor această zi de în-sufleșire obștească, și de înălțare a nației, trezite la conștiința actului providențial ce se săvârșea, și în care ea și-a pus toate speranțele ca să se mântuie de suferințele ne-spuse pe cari le-a îndurat în ul-timii ani.

SIRE,
O CRIZĂ GENERALĂ BÂNTUE ȚARA.

Criză precum nu s'a mai pome-nit în istoria ei. Tot odată: criză agricolă, criză industrială și co-mercială, criză financiară, criză morală, criză politică și parlamen-tară, criză de naționalitate.

Criza agricolă. Clasa producă-toare, țărănească, din cauza scăde-rei prețurilor produselor ei, cu toată munca sa trudnică, trăiește în sărăcie și strâmtoare, incapa-bilă să-și plătească dările către Stat, jefuită zilnic de o speculă ne-rușinată, și de o cămătărie neome-nescă.

Criza industrială și comercială. Industria și comerțul, aflate în cea mai mare parte în mâinile străi-nilor, scumpesc prețurile mărfu-rilor și apasă încă și mai mult a-supra agricultorilor români, în loc să fie o ușurare pentru dânșii, vânzându-le ieftin fabricatele fă-cute în țară, cum își vând și pro-ducătorii agricoli, cu prețuri iefti-ne, produsele lor.

Criza financiară. Statul, nepu-

tând să-și acopere cheltuielile cu veniturile ordinare, a ajuns să-și vândă bunurile, să-și zălogească drepturile regaliene și serviciile pu-blice, amenințat pururea de faliment, pe care îl întârzie apelând la împrumuturile falimentare, în condițiuni, firește oneroase, dela capitaliști internaționali.

Criza morală. Corupția s'a în-cuibat în organizația Statului și în organismul nației, ca un cancer, care îi istovește puterile și o îm-piedică de a se regenera.

Criza politică și parlamentară. Guvernarea de până acum e făcută pe drept răspunzătoare de toate a-ceste dezastre, cerându-se înlătu-rarea ei. Orice guvern e privit cu dispreț. Parlamentul, apare ca o instituție, în cazul cel mai bun in-utilă, care costă prea mult. Com-promițându-se astfel regimul par-lamentar, și clasa conducătoare în principiile lor.

Criza de naționalitate. Străinii parazitiți, de alt sânge, de altă lege, cu alte tendinți, proprii, și neasi-milabili în principiu, întrucât re-ligia lor le interzice anume orice asimilare, s'au stabilit în mare nu-măr pe pământul țării, ocupând mai cu deosebire orașele românești, pe cari le-au desnaționalizat, și formând adevărate colonii, împo-triva textului Constituției, care zice:

„Art. 3. Teritoriul României nu se poate coloniza

„Cu populațiuni de gintă stră-ină“.

Această gintă străină, așezată în prea mare număr la noi, amenință cultura nației românești, și o strâmtoarează în toate privințile. Străinii aceștia nu produc nimic, dar consumă, trăind prin speculă, din aceeași muncă, ea singură pro-

ducătoare, a țăranilor români. Grânele produse de țărani, cari altă dată se exportau, servesc a-cum consumației interne, a popu-lației neproducătoare străine prea numeroase. Scăderea valutei, lip-sită de alimentarea aurului; împo-vărarea financiară a Statului, silit să contracteze împrumuturi, pentru a o menține în mod artificial; scă-derea însăși a prețului grânelor, sunt consecințele imediate ale a-cestei consumații parazitare, care distruge agricultura, izvorul tutu-ror avuțiilor.

Acestea sunt elementele-cele mai principale, ale crizei generale.

Se naște întrebarea: cui se dato-rește, în ultimă analiză această criză? Cum o putem înlătura? Cari sunt măsurile, pentru înlăturarea ei? Cine este capabil să le aplice?

SIRE,

CRIZA GENERALĂ, DE CARE SUFERE ȚARA, ESTE O CRIZĂ DE GUVERNARE.

Fericiții întru pomenire Premer-gători ai Majestății Voastre, Re-gele Intemeietor al Regatului Ca-rol I, și Regele Intregitor al nea-mului, Ferdinand I, în lungile Lor glorioase Domnii: au domnit și nu au guvernat. Faptele mari, ale Domniei lor, le-au săvârșit împre-ună cu nația întregă. Adminis-trația trebilor publice, de toate zi-lele, au lăsat-o în seama guvernă-rii partidelor. Această guvernare Le-a fost impusă, prin întocmirea anume, și apoi prin interpretarea vicioasă a Constituției.

Constituția dela 1 Iulie 1866, copiată întocmai după Constituția Belgiei, zice:

„Art. 33. Toate puterile Statului emană dela națiune, care nu le

poate exercita decât numai prin delegațiune"....

In Belgia: acest principiu era expresia unei REALTĂȚI, a nației, conștiință de drepturile ei, delegând puterile Statului, emanate dela dânsa.

In România: era numai o FICȚIUNE, din cauza stării de dezvoltare și de cultură a nației românești, ca nație agricolă împrăștiată pe câmpii, și rămasă în urma dezvoltării celorlalte popoare.

In lipsa NAȚIEI REALE, prevăzută de Constituție ca bază necesară a ei, s'a format NAȚIA CONSTITUȚIONALĂ a politicianilor grupați în partide. Aceste partide au guvernat țara fără control. Nici de jos: întrucât nația reală, nu îl poate exercita, după starea de cultură, în care se află. Nici de sus: întrucât regele este oprit dela orice act de guvernare prin interpretarea abuzivă a Constituției.

Constituția zice:

„Art. 87. Regele este inviolabil. Miniștrii lui sunt „răspunzători“.

Prin acest articol, partidele au înlăturat controlul Regelui.

Constituția zice:

„Art. 88. REGELE NUMEȘTE ȘI REVOACĂ MINIȘTRII SĂI“.

Prin interpretare arbitrară, și cu nimic justificată, a acestui articol, partidele au introdus uzul, ca, în loc să numească MINIȘTRII SĂI, Regele să încredințeze numirea miniștrilor unui șef de partid, care el își numește MINIȘTRII LUI, dintre membrii partidului său, și după considerații de partid. Guvernele astfel constituite, de către șefii de partide, exercitează puterea executivă în numele Regelui.

Constituția zice:

„Art. 92. Guvernul exercită puterea executivă în numele Regelui, în modul stabilit prin Constituție“.

„Art. 93. Miniștrii întruniți alcătuiesc Consiliul de Miniștri, care este prezidat, cu titlul de Președinte al Consiliului de Miniștri, de acela care a fost însărcinat de Rege cu formarea guvernului“.

DAR NICĂERI IN CONSTITUȚIE NU STĂ SCRIS CĂ „ACELA CARE A FOST ÎNSĂRCINAT DE REGE, CU FORMAREA GUVERNULUI“, TREBUE SĂ FIE „ȘEF DE PARTID“.

Se invoacă indicația corpului electoral. Această indicație însă, este întotdeauna posterioară însărcinării ce a dat Regele șefului de partid, ca să formeze guvernul, sau în vederea acesteia. In tot cazul:

Însărcinarea dată de Rege șefilor de partid, de a forma guvernul, înseamnă nu aplicarea, ci falsificarea regimului constituțional.

Căci guvernul de partid, astfel format, odată stăpân pe administrația țării, vine apoi și siluește corpul electoral, impunându-i să aleagă alți membri ai partidului ca „reprezentanți ai națiunii“, formând Adunările legiuitoare, a căror misiune constituțională este: să controleze guvernul.

Așadar: *partidul guvernează, și tot partidul se controlează pe sine.*

Această falsificare, de către partide, a textului și spiritului Constituției, înlătură dar și controlul Regelui și controlul Corpurilor legiuitoare: care este esențial regimului parlamentar.

Din cauza acestă, guvernând fără control și fără răspundere, partidele s'au transformat în adevărate societăți anonime de exploatare a Statului, în folosul partizanilor și sub presiunea acestora. Singurul scop al partidului, este satisfacerea „intereselor de partid“. Aceasta înseamnă să dețină puterea pentru foloasele ei: dela împărțirea cărora între partizani, depinde însăși existența partidelor.

Dovada o avem în faptul cunoscut, că partidele cresc după venirea lor la guvern; că ele scad imediat după ce li s'a luat guvernul, și că ele dispar, de îndată ce se pare numai, că nu mai au perspectivă, ca șefii lor să fie însărcinați de Rege cu formarea guvernului. Așa dar:

Partidele sunt în funcție de guvern, de care abuzează în mod fatal, ca singur mijloc de a-și păstra existența.

Acesta este VICIUL ORGANIC, al partidelor noastre datorat principiului constituțional, că „toate puterile Statului emană dela națiune“, care la noi nu este decât o ficțiune.

In puterea acestei ficțiuni, partidele guvernează țara cu puteri absolute, dictatoriale.

„DICTATURA PARTIDELOR“, aceasta este adevărata denumire a regimului politic de care nația românească a fost guvernată, dela 1866 la 1930, formând o epocă în istoria ei: EPOCA PARTIDELOR.

Dintr'o țară bogată, cu un popor în plin avânt, muncitor și blajin, la 1866, guvernarea partidelor a făcut o țară săracă, zălogită străinilor, cu un popor amărit, mâncat de paraziți, și împins la revoltă, în 1930.

SIRÉ,

Opera nefastă a partidelor, o recunosc ele singure, prin glasul conducătorilor lor cei mai autorizați, și cei mai cunoscători ai împrejurărilor guvernării, la care au luat parte activă.

D-nul Mareșal Averescu, șeful cu deosebită autoritate al partidului poporului, și care a prezidat trei guverne, ale partidului său, acuză partidele că au fost lipsite de moralitate și de corectitudine politică față de Coroană și de țară. Faptele sunt cunoscute, și această învinuire este valabilă pentru toate partidele. Dar iată ce spune, în deosebi despre dictatura tiranică a partidului național liberal, față de Coroană, prin organul oficial al partidului poporului „Indreptarea“ (Anul XI, No. 160, de Miercuri 3 Septembrie 1930). D-nul Mareșal Averescu zice:

„Am fost de trei ori însărcinat să formez guvernul și în fiecare dată eram rugat de Suveran să am o întrevvedere și cu șeful partidului liberal!“

„Astfel stând lucrurile, se poate susține oare că Suveranul și-a exercitat prerogativa constituțională de a-și alege în plină libertate guvernul?“

„Abuzând până dincolo de orice măsură, partidul liberal a deformat viața noastră constituțională, a micșorat prestigiul Coroanei și s'a sustras dela orice control sau restricțiune, exercitând una din cele mai uricioase dictaturi, căci „era nemărturisită și liberă de orice răspundere“.

Aceste constatări, datorite marelui autorități a Domnului Mareșal Averescu, corespund în totul cu faptele cunoscute de toți, arătând în cel mai bine organizat dintre partide, a falsificat regimul constituțional, în forma cea mai gravă, a compromiterii prestigiului Coroanei.

Dar acest partid a guvernat țara, cu puteri dictatoriale absolute, timpul cel mai îndelungat dintre toate partidele.

Acestui partid, așadar, îi revine în cea mai mare parte răspunderea rezultatelor acestei guvernări a partidelor. De aceea tocmai are o deosebită semnificație de a vedea ce spune în această privință, unul din reprezentanții săi autorizați, fost de două ori subsecretar de Stat, mai întâi în guvernul I. I. C. Brătianu, și apoi și în guvernul Vintilă Brătianu, Dl Gh. Tătărescu. Prin organul politic chiar al partidului

național-liberal „Viitorul“, și publicând apoi constatările sale și în broșură, cu titlul „*Gvernul de Măine*“, d-l Gh. Tătărescu mărturiseste:

„Violența luptelor politice a contribuit, hotărîtor, la deschiderea crizei de azi.

„Campaniile de ură și de violențe, insultele personale și atacurile, care n'au cruțat nici viața privată a oamenilor politici, luptele sălbatice din presă și pugilatele din parlament au provocat atmosfera de discredit, care apasă azi asupra partidelor politice.

„Opinia publică — masele țărănești mai cu deosebire — a rămas dureros impresionată de această revărsare de insulte, de injurii și de acuzații, care n'a cruțat pe nimeni, nefăcând excepție nici măcar pentru oamenii de numele cărora se leagă întregirea neamului nostru.

„Alegerile generale care, în concepția superioară a rostului lor, trebuiesc să fie lecții colective de civism, prilej de luminare a maselor și instrument de accentuare a solidarității naționale, n'au fost din nefericire, decât încăierări periodice, din care au ieșit biruitoare numai învrăjbirea sufletelor, ura de clasă, regionalismul dezagregant și, deasupra tuturor, discreditarea vieții publice.

„Perioada aceasta de violențe este, în istoria noastră politică internă, și perioada, în care a scăzut și respectul maselor față de clasa conducătoare și, deci, și față de partidele politice: sălbătăciile luptelor politice au săpat, la baza lor, autoritatea și prestigiul partidelor politice.

„Aceasta a fost a doua cauză.

„Insuficiența personalului politic a jucat un rol precumpănitor în formarea valului de ostilitate și de aversiune împotriva partidelor politice“.

După ce constată astfel cauzele crizei generale, în care ne zbatem, reprezentantul citat al partidului național-liberal recunoaște toată gravitatea acestei crize, zicând:

„Fără a afecta un pesimizm deprimant, trebuie să recunoaștem, că trăim cel mai greu moment ce l'am avut dela războiul desrobirei.

„Criza economică și financiară tinde să se transforme într'un mare dezastru pentru întreaga țară.

„Toate clasele producătoare sunt amenințate de ruină.

„Agricultorii mari și mici sunt înfrățiți în aceeași mizerie, și pentru economia particulară recolte

bune și recolte rele sunt deopotrivă de catastrofale, astfel încât plugarii se întrebă, desnădăduiți, dacă trebuie să mai însămânțeze ogoarele.

„Industria și comerțul tânjesc și scăderea consumației provoacă stingerea furnalelor și o reducere a întregii producții industriale. Șomajul a ajuns o boală endemică, și, dacă nu mai putem exporta totdeauna grâu, în schimb am început să exportăm lucrători.

„Flagerul cametei și o fiscalitate sălbatecă agravează dezastrul.

„Burghezia noastră rurală se proletarizează sub ochii noștri și sporește armata dezordinei. Intreaga populație a țării trăiește din expediente și familii întregi nu mai lucrează decât pentru bancher și perceptor, formând o nouă clasă de robi în serviciul fiscului și al cametei.

„Finanțele generale se mențin în aceeași stare de decrepitudine. Că să poată trăi, statul își înstrăinează bunurile pentru a face față cheltuielilor de întreținere. Am concesionat, ieri, chibriturile și telefoanele, vom concesiona poate, mâine, și pădurile statului și bunurile imobiliare și nimeni nu poate să prevadă unde se va opri acest acces de disperare financiară“.

Așa vorbește despre criza generală, un reprezentant autorizat al partidului național-liberal. Dar guvernarea partidelor, nu numai că a ruinat țara, după cum ele înșile o mărturisesc, ci a compromis și unitatea națională, învrăjbind pe români.

Transilvania, dăunăzi, prin acțiunea unui partid, cu caracter regional — și care tocmai de aceea era acolo partidul cel mai popular — ne amenința cu revoluția, numind cu dispreț și cu ură românii din vechiul Regat: „Regățeni“!

Bucovina, mai rezervată, nu se poate împiedeca să constate cu durere, că astăzi, în această parte de țară, — datorită guvernării partidelor — străinii paraziti sunt mai puternici și mai asupritori, pentru români de cum fuseseră altă dată sub Austriaci.

Basarabia, în stare de nemulțumire profundă, datorită aceleiași guvernări a partidelor, — a ajuns să compare administrația Statului românesc, cu administrația rusească, găsind-o pe aceasta superioară celei românești, și înstrăinându-se astfel de noi. Despre această stare de neliniște a Basarabiei, avem iarăși mărturia unui membru al par-

tidului național-liberal, dar cu autoritate și în afară de dânsul, d-l *Ștefan Ciobanu*, cunoscutul istoric, profesor universitar și membru al Academiei Române. Iată dar în ce fel constată cu îngrijorare, această stare primejdioasă din Basarabia, prin cele scrise în vechiul organ cunoscut al acestui partid, ziarul „*Mișcarea*“, dela Iași (Anul XXIV, No. 195, de Sâmbătă 30 August 1930), zicând:

„Nu este o frază retorică de a afirma că provincia dintre Prut și Niștru locuită de către o populație românească vânos încercată, este pătrunsă de o adâncă sete de dreptate socială și politică și se găsește într'o permanentă agitație. Partidele politice, care și-au desfășurat activitatea în această provincie până acum, prin demagogia lor, prin venalitatea administrației, prin metodele învechite de guvernare, au dus la zdruncinarea credinței poporului în vitalitatea regimului românesc, au dus la anarhia administrativă și la un dezastru economic mult mai pronunțat decât în restul țării.

„Vechile partide au nesocotit cu totul interesele acestei provincii punând mai presus de toate interesele de partid“.

Această constatare a d-lui profesor Ștefan Ciobanu, pentru Basarabia, se poate generaliza:

Vechile partide au nesocotit cu totul interesele țării întregi, punând mai presus de toate interesele de partid.

Rezultatele guvernării partidelor așadar se văd, fiind mărturisite de înșiși reprezentanții lor:

Deformarea vieții constituționale. Micșorarea prestigiului Coroanei. Terorizarea Corpului electoral. Alegerile generale cauze de învrăjpire a sufletelor și de ură de clase. Discreditarea vieții publice. Scăderea respectului maselor față de clasele conducătoare. Compromiterea unității naționale, prin îndușmărirea Românilor, ducând la „Regionalism“ desagregant, cu disprețul și ura față de „Regățeni“. Iar peste tot: dezastrul crizei generale, cu toate clasele producătoare amenințate de ruină; cu agricultori mari și mici, înfrățiți în aceeași mizerie; cu exportarea lucrătorilor în lipsa exportului grânelor; cu flagelul cametei; cu proletarizarea burgheziei rurale, cu finanțele publice în stare de desăvârșită decrepitudine, silind Statul să-și înstrăineze bunurile, ca să poată trăi.

Toate acestea sunt mărturisite de

înșiși reprezentanții partidelor și atribuite faptului că „au nesocotit cu totul interesele țării, punând mai presus de toate interesele de partid“.

În contra acestei politici, a partidelor, și a politicianismului lor, s'a rostit acum în urmă și un înalt reprezentant al Bisericii, cunoscut pentru alesele sale calități sufletești și pentru activitatea sa pastorală, și stând mai presus de partide.

P. S. S. Visarion, Episcop al Hotinului, într'un „Memoriu“ înaintat însăși Majestății Voastre, zice („Epoca“, Marți 9 Septembrie 1930):

„Descriind ca un cronicar politică de azi a țării noastre, spunem: Nici un condei, oricât de măestrit ar scrie, nu poate osândi mai deplin felul vinovat în care se desfășoară politica actuală în structura ei și în deosebi în acțiunile ei arbitrare de cât însăși urmările actelor lor, care nu sunt ale adevăratei politici trebuitoare unui stat organizat.

„Desconsiderând principiile de dreptate și de legalitate, politica zilelor noastre este teoretic antiteza concepției logice a conducerii de stat, iar în fapt cea mai sigură cale spre desgust, spre revolta sufletească și spre anarhie socială....

„Privind de aproape, vreme de treizeci de ani desfășurările politice repetate din țara noastră, putem afirma, că nu este virus mai otrăvitor pentru viața noastră de obște decât acest fel de politică...

„În scurte cuvinte, nimic nu viciază mai puternic funcțiunile instituțiilor din această țară decât politica de azi, nesocotind tot aceea ce zidește biserica, școala și justiția relativ la muncă, merit, dreptate și legalitate.

„Într'un asemenea hoas și într'o așa prăbușire imorală se află și se manifestă în România politica zilelor noastre....

„Și Voi înși-Vă, Sire, cea mai mare piedică în cârmuirea Voastră, prevedem, văfi găsi-o tot în armatele de mercenari ale partidelor politice, dacă ele rămân în alcătuirea de azi“.

„Armatele de mercenari ale partidelor politice“, știm: au ruinat țara, din cauza viciului organic, al construirii lor, datorit ficțiunei constituționale, că „toate puterile emană dela națiune“, nepotrivită cu starea de cultură a nației românești.

PARTIDELE SUNT ASOCIAȚII

DE INTERESE PERSONALE, ȘI NU POT EXISTA DECÂT ÎN CALITATEA ACEASTA.

Partidele terorizează Coroana pentru a lăsa guvernul: ca să existe. Partidele siluesc și falsifică voința corpului electoral: ca să existe. Corup administrația: ca să existe. Degradează instituția parlamentară: ca să existe. Dau țara pradă partizanilor: ca să existe.

Toate acestea sunt „metode de guvernare“, și consecinți inerente existenței partidelor, și nu se pot înlătura decât odată cu dânsule ca organe de guvernare directă.

SIRE,

Pentru înlăturarea partidelor, cerută de conștiința unanimă, revoltată, a nației, și sub presiunea ei tot mai afirmată în ultimul timp, s'au propus diferite măsuri. Ele se reduc la următoarele formule mai principale: guvern de concentrare, guvern de personalități, guvern corporativ, guvern de dictatură.

Guvern de concentrare. Însamnă tot guvern al partidelor, și este chiar formula lor, de necesitate, ca să-și poată prelungi existența. Un asemenea guvern, ar însemna ca sistemul de guvernare abuziv al partidelor să se aplice de ministrii, cu partizanii partidului lor: fiecare în ministerul său. Greutatea, dacă nu chiar imposibilitatea constituirii unui asemenea guvern, s'ar datorii mai întâi, atribuirii Ministerului de Interne cel mai important. Dar apoi admitând că s'ar constitui — cu numele ce i s'a dat mai înainte să existe, de „Uniunea sacră“ — durata unui asemenea guvern, este provizorie, prin definiția sa. După un timp, foarte scurt, s'ar reveni la guvernarea de partid, căreia îi datorim toate nenorocirile noastre și pe care, hotărât, nația nu o mai vrea. E dar numai un cerc vicios.

Guvern de personalități. Nu însemnează guvern de capacități, ci al „personalităților“, așa precum le-a creat viața intrigilor de club, a partidelor. Acest guvern, de și de mai scurtă durată — pentru că nu ar avea nici motivul „Uniunii sacre“ — ar fi numai un guvern de incapacitate și de frământări sterile tinzând, prin toate puterile sale, la restabilirea guvernării partidelor: cari ar reveni acum cu prestigiul, că nu se poate governa fără dânsule!

Guvern corporativ. Ar fi ca guvernarea să nu aibă la bază Parlamentul ales de „națiune“ — adică, în practică, tot de guvernele

de partid. — ci să se aleagă delegați de către diferiții profesioniști, agricultori, industriași, comercianți, profesioniști liber, care să constitue un Parlament tehnic, cu un guvern corespunzător.

Acest sistem de guvernare, mai întâi este numai o simplă iluzie. Căci politica partidelor s'ar strămuta atunci în aceste corporații, cu aceleași rezultate, de intrigi și de frământări, cari le-ar dezorganiza și pe dânsule, în scurtă vreme, priminduind și mai mult, și definitiv interesele țării. Dar apoi, fiindcă astăzi profesioniștii, în unele ramuri, precum este industria și comerțul, mai cu deosebire, datorită partidelor, sunt în cea mai mare parte jidani, elementul jidănesc, ar prepondera în constituirea acestui Parlament tehnic și a guvernului corporativ. Caracteristic este în sfârșit, că acest sistem de guvernare, s'a aplicat în Italia, cu rezultate bune, după ce ducele Mussolini, a desființat partidele. La noi, partidele rămânând, vor zădărnici orice folos al aplicării acestui sistem.

Guvern de dictatură. Aceasta ar fi cel mai rău sistem de guvernare, pentru că ar face ca toată răspunderea guvernării să cadă în sarcina Regelui, și pentru că este în contradicție cu Constituția și cu starea de spirit a timpului, datorită să zicem, și progreselor lui. Regele, fie că ar guvernă personal, fie că ar investi cu depline puteri pe un dictator, ca să guverneze, în numele Său, ar fi obiectul resentimentului obștesc, în toate cazurile de nereușită a vreunei măsuri de guvernare. „Poporul“ apoi, pe care l-ar atâța și l-ar conduce agitatorii, nu ar admite să se desființeze „libertățile publice“. Ar interveni iarăși: „democrația“, în luptă cu „reacțiunea“, învinuită de toate relele. Iar la urmă am fi siliți să revenim la „democrație“, poate cu compromiterea însuși a principiului monarhic.

Toate aceste măsuri propuse pentru înlăturarea guvernării partidelor, se vede dar că sunt și mai rele dacă se poate, decât guvernarea lor. Aceasta se datorește faptului, că nu s'a înțeles bine problema. Din care cauză, nu i s'a putut afla nici soluția. Iar criza generală nu se poate remedia, câtă vreme nu are cine să o remedieze în lipsa acestei soluții.

Căci o concluzie se impune, cu necesitate logică, în fața ruinei obștești:

NU GUVERNAREA PARTIDE-

LOR, POATE SĂ INLĂTURE CRIZA GENERALĂ DATORITĂ EA ÎNSĂȘI GUVERNĂRII LOR.

Altfel această criză, nu s'ar fi produs. Sau ar fi fost înlăturată de mult.

SIRE,

Remediul crizei generale stă numai în înlăturarea partidelor ca organe de guvernare, restabilind Constituția.

Regele să-și numească miniștrii săi, direct, și nu prin șefii de partid, care falsifică voința națională, și administrația țării.

Prin această singură măsură, nu de călcare, ci de aplicare exactă a Constituției, totul reintră în ordine.

Miniștrii numiți de Rege, guvernază cu răspundere, fiecare pentru administrația sa, sub conducerea unui președinte al consiliului numit de Rege.

Corpurile legiuitoare, de data aceasta liber alese, pentru că nimeni nu va avea putința și interesul să violenteze voința alegătorilor, în lipsa șefilor de partid stăpâni pe partize, și interesați să-și aleagă partizanii — vor controla efectiv și obiectiv guvernarea miniștrilor.

Regele, rămânând inviolabil, reintră în rolul său constituțional, ca după ce a numit miniștrii săi, să vadă când se impune să-i revocă, ținând seamă de administrația lor, și de indicațiile Corpurilor legiuitoare: fără ca votul acestora să poată răsturna miniștrii numiți de Rege.

Administrația, va fi administrație, demnă, cinstită și harnică, de îndată ce va fi sustrasă înrăuririi partidelor.

Partidele, formând școli politice, rămân libere să-și afirme ideile lor, ca organe de control și de îndrumare a oricărei guvernări, fiind înlăturate numai ca organe de guvernare directă.

Căci guvernarea trebuie să se facă nu după norme și interese de partid, și pentru satisfacerea partizanilor, ci după norme și interese generale, pentru satisfacerea națiunii întregi.

Un asemenea guvern, nu ar fi un *guvern de partid*: pentru că nici un partid nu l'ar constitui cu partizanii lui. Nu ar fi un *guvern de concentrare*, a partidelor, pentru că partidele nu ar fi chemate să îl formeze. Nu ar fi un *guvern de personalități*, politice, se înțelege, tot ale partidelor, ci un guvern de capacități tehnice, de specialiști, aleși după meritele lor dovedite în

ramurile respective ale muncii. Nu ar fi un *guvern corporativ*, pentru că Parlamentul ar rămâne ce este ca să reprezinte „națiunea“, ca atare, nu corporațiile, cu deosebire numai că s'ar reduce numărul deputaților și senatorilor pentru motive de economie și de utilitate parlamentară. Nu ar fi un *guvern de dictatură*, ci ar fi un guvern de înlăturare a dictaturii partidelor.

Nu ar fi, așadar, un *guvern neconstituțional*, ci singurul cu adevărat **GUVERN CONSTITUȚIONAL**: înlăturând călcarea Constituției de până acum.

Căci Regele, în conformitate cu textul precis al Constituției, ținând seamă de indicațiile Corpului electoral eliberat de tirania guvernelor de partid, și apreciind necesitățile superioare ale guvernării: și-ăr numi *miniștrii săi* în loc ca șefii de partid, cum este acum, pentru a satisface interesele partizanilor, să-și numească *miniștrii lor*.

Iar *partidele* ele înșile, nu ar mai fi societăți amonime de exploatare a nației prin Stat, în folosul lor, ci ar fi *asociații de idei*, necesare îndrumării obștești.

PROBLEMA CONSTITUȚIONALĂ, fiind astfel pe deplin rezolvită, ar face ca prin silințele tuturor să se rezolve în scurtă vreme și **PROBLEMA NAȚIONALĂ, A CRIZEI GENERALE**, datorită guvernării partidelor.

SIRE,

Impotriva evidenței faptelor și a judecății sănătoase, cari cer imperios înlăturarea imediată a partidelor, ca organe de guvernare directă, pentru a salva țara, ruinată de dănsule, reprezentanții lor caută încă să le păstreze, în rolul acesta, invocând argumente, cari par a porni din adâncul lor îngrijorare patriotică, pentru binele public.

S'a zis :

Lumea greșeste când condamnă existența partidului, din cauza mentalității și metodelor sale.

„Pornirea împotriva partidelor politice este o manifestație morbidă în viața noastră publică, lipsită de maturitate.

„Se pot face diferite combinațiuni trecătoare; dar o guvernare cu activitate complectă și durabilă nu poate fi așteptată decât dela guverne de partid.

„Că partidele au păcătuit, nimăni nu poate contesta. Dar au păcătuit, nu prin însăși existența lor, ci prin metodele lor de a-și desfășura activitatea, fie la guvern, fie în opoziție“.

Acest argument cu „metodele“, se risipește în fața simplei întrebări: cum pot fi metodele de vină, și partidele nu? Adică metodele să mișcă de sine, fără partidele care le aplică? Și de ce partidele nu și-au schimbat metodele lor? Pentru că aplicarea acestor metode detestabile, noi am dovedit că este rezultatul fatal a constituției lor, și nu vor dispărea decât odată cu dănsule ca organe de guvernare directă.

S'a zis :

„Când se vorbește de desființarea partidelor politice — se uită că nu se pot desființa organele care îndeplinesc funcțiuni determinate de condițiunile de viață ale societăților“.

Dar ce „organe“ sunt acelea — partidele — cari distrug organismul, căruia pretind că servească?

S'a zis :

„Criza partidelor este criza sufragiului universal și criza sufragiului universal este criza democrației românești, întemeiată prin însuși actul unirei. Dar cine se gândește să renunțe la ceea ce a împlinit destinul și cine se încumete să ia inițiativa suprimării sufragiului universal“?

Adevărul este tocmai contrarul acestui argument, și îl găsim de îndată ce răsturnăm propoziția:

Criza democrației românești, este priza partidelor, cari prin guvernele lor falsifică sufragiul universal. Nimeni dar nu se gândește să suprimă sufragiul universal, ci din contra să-l întemeieze, apărându-l de tirania guvernelor de partid. Și mai puțin încă, înlăturarea partidelor ca organe de guvernare directă, ar însemna „să se renunțe la ceea ce a împlinit destinul“. Ci tocmai din contra, să se păstreze ceea ce a împlinit destinul și e compromis de partide.

S'a zis :

„Un guvern format din persoane cari n'au sprijinul partidelor politice, nu va putea triumfa în alegerile generale decât invocând autoritatea Regelui“.

Dar tocmai în această constă superioritatea formulei noastre, cu înlăturarea partidelor, ca organe de guvernare directă: că guvernele nu vor face alegerile. Alegerile le vor face partidele. Corpul electoral va fi liber de orice presiune din partea guvernului, a cărui existență, nereprezentând un partid, față de celelalte nu depinde de „triumful în alegeri“.

Adunările legiuitoare formate astfel, cu reprezentanții partidelor

liber aleși, vor fi expresia adevărată a națiunii, arătând tendințele ei. Nimeni dar, nu va putea invoca în alegeri „autoritatea Regelui“, care nu poate fi servit decât tocmai prin libertatea electorală cea mai desăvârșită a tuturor, ca Regele să poată cunoaște voința națiunii, necesară unei adevărate guvernări democratice. Astfel: Regele va fi Rege, nu instrument în mâna partidelor. Parlamentul, va fi Parlament, nu parodie. Partidele, vor fi partide, nu bande.

S'a zis:

„Parlamentele astfel formate, în afară de guvernele de partid, ar organiza „obstrucția“, și ar face orice guvernare imposibilă“.

Dar „obstrucția“ pe ce? Cu cine? O asemenea „obstrucție“, nu ar fi organizată în cazul cel mai rău, decât de „actualele partide, înlăturate dela guvern. Ele vor întâmpina în adunări rezistența celorlalte organizații politice. Cum ar putea fi, de pildă și „Liga Apărării Naționale Creștine“.

Iar adunările „obstrucționiste“, vor avea corectivul în disolvarea ce li se poate aplica oricând, trimițând pe „obstrucționiști“, în fața corpului electoral: dela care nu se știe cum ar ieși față, de resentimentul adânc al opiniei publice, împotriva partidelor.

S'a zis:

„Unui asemenea guvern de persoane, și nu de partid i-ar lipsi tehnica guvernării, și unitatea necesară pentru a governa“.

Dar „tehnica guvernării“, desigur că nu poate fi invocată de partide, față de rezultatele pe care le-au dat. Ea în tot cazul nu este un apanagiu al guvernelor de partid. Cât pentru unitatea guvernării — care astăzi este *unitatea personală*, a partizanilor interesați, amenințată pururea să se desfacă de îndată ce nu li se satisfac interesele — ea va fi *unitate reală*, obiectivă, determinată de necesitățile obștești cărora *guvernul constituțional* va fi chemat să le dea satisfacție: pe răspunderea sa efectivă, față de Rege, față de controlul adunărilor legiuitoare, și față de opinia publică. Garanții efetive cari astăzi lipsește.

S'a zis:

„Valul de ostilitate, care se va forma împotriva „guvernului Regelui“, va fi alimentat apoi și de acțiunea tuturor partidelor coalizate. Cel dintâi efect, cu caracter politic al inaugurării guvernului personal, va fi încetarea luptelor

fratricide dintre partidele politice, încheierea unei păci sau cel puțin, a unui armistițiu politic. Se vor uita vrăjmășiile și conflictele și violențele de ieri — istoria noastră politică e plină de asemenea ciudate, dar, se vede, fatale evoluții — și se va încheia un front comun. Frontul acesta va fi, cu timpul, întărit prin ralierea tuturor nemulțumiților regimului, zi cu zi în parlament, în presă, în întruniri, va putea sub presiunea patimilor, să ia proporția unei adevărate coaliții îndreptate împotriva „guvernului personal al Regelui“ și o criză nouă, mai gravă decât toate cele pe care le-am înregistrat până azi ar amenința liniștea internă a statului nostru încă neconsolidat și încă amenințat de vrăjmașii dinăuntru și din afară. Iată rezultatul final“.

Dar „guvernul Regelui“ — guvern de persoane, și nu de partid — nu este „guvern personal“. Căci tot așa ar fi atunci și guvernele de partid, ba încă și mai mult, fiind alese de Rege, cu nesocotirea Art. 88 din Constituție. Doar nu odată s'a adus Regelui această acuzare, în deosebi față de partidul liberal. De data aceasta, acuzarea, este anticipată: Se vorbește chiar de „frontul comun“, al tuturor partidelor înlăturate și formând împreună, cu toți nemulțumiții o *adevărată „coalitie“, împotriva „guvernului personal al Regelui“, se înțelege împotriva Regelui însuși, și a monarhiei*, întrucât se vorbește de „o criză nouă, mai gravă“!

Acest ultim argument, este O AMENINȚARE LA ADRESA COROANEI, fiind cu atât mai caracteristică cu cât este produsă de un membru al aceluiaș partid național-liberal, d-l Gh. Tătărescu, fost în două rânduri sub-secretar de Stat la Interne. Amenințare, întru totul semnificativă, dar amenințare ridiculă: venind din partea unor partide falite, desăvârșit compromise, și căzute sub oprobiul public.

Toate argumentele dar, împotriva înlăturării partidelor, nu rezistă celei mai elementare critici.

Concluzia noastră rămâne nestrămutată:

CRIZA GENERALĂ, NAȚIONALĂ, NU SE POATE ÎNLĂTURA DECÂT ODATĂ CU CRIZA CONSTITUȚIONALĂ, PRIN ÎNLĂTURAREA PARTIDELOR CA ORGANE DE GUVERNARE DIRECTĂ, APLICÂND EXACT DISPOZIȚII-

LE ART. 88 AL CONSTITUȚIEI.

Argumente, contra faptelor nu sunt.

Faptele arată că guvernarea partidelor a ruinat țara.

Revolta obștească a nației întregi se opune acum hotărît continuării acestei guvernări dezastroase.

RAȚIUNEA DE STAT, impune să se țină seamă de această mișcare națională, adâncă și generală și să i se dea satisfacție imediat: pentru a preveni izbucnirea ei violentă.

SIRE,

Rog pe Majestatea Voastră respectuos să-mi dea voe ca să constat, că aceste rezultate nenorocite, datorite partidelor ca organe de guvernare directă, fără control, din cauza Constituției, nepotrivite cu starea socială a nației românești, au fost prevăzute de mine, cu mulți ani în urmă, luptând constant ca să le previn.

La 1889, am arătat erorile de guvernare a partidelor, căutând să rectific direcția partidului „junimist“, de sub conducerea regretaților bărbați politici P. P. Carp și Titu Maiorescu, din care făceam parte și eu. (Generația dela 48 și Eră nouă, Iași, 1889).

La 1892—1895, ca reprezentant al Iașului, în Adunarea deputaților, am stăruit în „noua direcție“ arătată, apărând interesele meseriașilor și ale țăranilor români, victime ale guvernării partidelor, combătute de mine constant și după aceea. (Țăranii și clasele dirigente. București, 1895).

La 1907, am scris un studiu special asupra partidelor, sub titlul „Ai noștri“, publicat în „Neamul Românesc“ (Anul I. No. 72, 74, 76, 78, 80, 82, 84, Ianuar și Februar 1907), în care determinând cu precizie cauza constituțională a tuturor relelor de cari suferea țara, ziceam (loc. cit., pag. 20):

„*In teorie*: guvernele sunt ex-„presiunea majorităților reprezen-„tațiunii naționale.

„*In realitate*: majoritățile reprezen-„tațiunii naționale sunt expresia guvernelor.

„Dar, dacă guvernele noastre nu „sunt expresia majorităților na-„țiunii, și nu reprezintă țara, pe „cine reprezintă?

„Aici intervine fondul specific „românesc, care vine să umple „forma constituțională belgiană, „care de altfel ar rămânea golită „de conținut:

„Guvernele, în România, reprezintă pe „*Ai noștri*”.

„*Tara*, e imensa majoritate a națiunii reale, lumea întregă care ostenește, care agonisește, care economisește, care plătește biruri: agricultorii cei vrednici, industriașii și comercianții cei harnici, reprezentanții profesiunilor libere, funcționarii de toate gradele, cari îngrijesc de interesele obștești.

„*Ai noștri*”, sunt infima minoritate a națiunii constituționale, formată în cea mai mare parte, din decalasații tuturor profesiunilor, cari nu fac nici o muncă pozitivă, și totuși alcătuiesc o categorie importantă de *profesioniști ai politicii*, trăind din specularea interațiunii lor de a fi.

„Toti aceștia sunt organizați în bresle, în tovărășii de interese personale, pe care le numesc „partide”, și a căror țintă nu e alta decât dobândirea și păstrarea puterii”, ca mijloc de satisfacere a rațiunii lor de a fi.

„Aceste pretinse „partide”, se înfățișează ca adevărate *societăți anonime de exploatare, fără răspundere a foloaselor puterii*; în cari asociații aduc un capital de palavre, de trucuri electorale, de pretinse simpatii printre alegători, și realizează foloase însemnate în paguba țării”.

Arătând astfel cauza răului, în organizația însăși a partidelor, am refuzat constant să mă amestec cu dansurile, și am căutat să le opun, ca singur remediu posibil, *trezirea conștiinței naționale, ca putere activă de guvernare* a nației apărându-și ea singură interesele ei, împotriva acestor partide parazitare, unite acum tot mai mult cu parațiții jidani.

La 1923, în momentul chiar al desbaterii *Constituției Noi*, impuse României de tratatele internaționale, cu darea de drepturi tuturor străinilor, fără deosebire, prin desființarea art. 7, ocrotitor, din vechea Constituție dela 1879: am înființat „*Liga Apărării Naționale Creștine*”, declarând dela început, că „*Liga nu este partid, nu voește să fie partid, nu va fi niciodată partid*”, și apelând astfel iarăși de-a dreptul la conștiința nației românești, pe baza unei doctrine științifice, lămurite, și a unui program amănunțit, rezumat în cuvintele: *Hristos, Regele, Națiunea*, (Călăuza bunilor Români, Iași, 1923).

În mare număr. Români au

răspuns în toată Țara la apelul „*Ligii Apărării Naționale Creștine*”, făcând să intre zece reprezentanți ai ei, chiar la prima alegere generală, în adunarea deputaților dela 1926.

Luptând fără mijloace materiale, ca ale partidelor, fără clientela lor de partid, fără agenți plătiți și fără promisiuni demagogice, ci numai cu propaganda ideală a doctrinei și programului său: această izbândă a L. A. N. C. făcea dovada că ea dăduse satisfacție cel puțin teoretică, nevoilor reale ale marelui mulțimi românești, și era o indicație vrednică de luat aminte, pentru orice guvernare prevăzătoare, în care direcție i se impunea să își îndrepte silințele.

Iar în momentul acesta, după trecerea valului de popularitate a partidului național-tărănesc, care a înșelat toate așteptările, marea mulțime, revine iarăși, și mai hotărât, către L. A. N. C., cum au dovedit alegerile parțiale dela 4 Mai 1930.

Această mișcare națională, reală, trebuie salutată cu bucurie și lăsată să se desvolte, după puterile ei fiind cea mai sigură cheuză a ordinii. Pentru că L. A. N. C. îndreaptă nemulțămirea mulțimei românilor obișnuiți, către soluția lor pe cale legală, pe baza unei doctrine, și a unui program.

Dar ce fac partidele?

În loc să dea satisfacție intereselor primejdite, în deosebi de străinii, parațiți ai nației românești: partidele, incapabile să rezolve problema națională românească din cauza asociației lor cu jidanii, prigonesc mișcarea națională, legală a L. A. N. C., care luptă pentru „*Hristos, Regele, Națiunea*”, considerând-o ca „*mișcare subversivă*”, și punând-o pe aceeaș linie, cu anarhia comunistă, străină, care luptă vădit, contra lui Hristos, contra Regelui, contra Națiunii!

Această „*politică*” a partidelor, este încă o dovadă a neprevederii și incapacității lor de guvernare: împingând mulțimea la revoltă, prin distrugerea speranțelor ei, și încrederei sale în legalitate.

ULTIMUL COROLAR AL ACȚIUNII PARTIDELOR, CA ORGANE DE GUVERNARE DIRECTĂ, ESTE ANARHIA.

SIRE.

NU SE POATE GUVERNA DECÂT PRIN ADEVĂR.

Partidele, cari au la bază minciuna constituțională, și cari, prin

însăși organizația lor, nesocotesc adevărul, în orice moment: nu pot fi organe de guvernare directă, utilă.

Nesocotirea acestui adevăr constituțional elementar, este marea cauză a tuturor suferințelor noastre, și care ne va duce la peire, dacă nu e înlăturată fără zăbavă, și fără cruțare, cu toată hotărârea, pe care o cere o așa de mare primejdie.

Întrebarea se pune astăzi:

Oare nația românească nedreptățită, să-și facă dreptate ea singură?

Dumnezeu să Vă ajute, Sire, ca istoria să poată săpa pe tablele ei de granit, această însemnare fericită:

ODATĂ CU DOMNIA GLORIOASĂ, A REGELUI CAROL AL II-LEA, A ÎNCETAT EPOCA SILNICĂ A DICTATURII PARTIDELOR, ȘI A ÎNCEPUT O EPOCĂ NOUĂ, DE GUVERNARE LIBERĂ A NAȚIEI ROMÂNEȘTI, PRIN APLICAREA CONSTITUȚIEI.

Supunând Inaltei Hotărâri a Majestății Voastre, aceste considerații cu privire la criza generală, și la mijlocul de a o înlătura,

Rămân cu profund respect

SIRE,

al Majestății Voastre prea plecat și supus servitor

A. C. CUZA

Președintele Suprem al „*Ligii Apărării Naționale Creștine*” —
Deputat de Roman.

Iași, 20 Septembrie 1930.

Cifre îngrijorătoare

„După o socoteală mai nouă, orașul *Cernăuți* numără 91.767 locuitori, dintre cari 43.555 Evrei, 12.639 Români și 35.573 alte nații. Orașul *Vijnița* numără 19 Români, 3.173 Evrei și 577 alte neamuri. Orașul *Suceava* numără 4.909 Evrei, 1.988 Români și 3.287 alte neamuri. Orașul *Coțmani* numără 19 Români, 663 Evrei și 5.239 alte neamuri.

Și aceasta e starea tuturor orașelor, târgușoarelor și satelor din înstrăinata Bucovină”.

(Din „*Neamul Românesc pentru Popor*”, de sub conducerea d-lui N. Iorga.)

In al șaptelea an

De 6 ani împliniți această revistă, stă în slujba intereselor curat românești, neglijate, nesocotite și deseori vătămate de politicieni. In lupta ce ducem dela 1 Noembrie 1924, ne-au trecut pe dinainte figuri simandicoase de primi miniștri, cari au făgăduit mult și au realizat prea puțin, pentru binele obște.

Am început activitatea sub guvernul Ion I. C. Brătianu, urmat în Aprilie 1926 de guvernul Averescu, înlocuit în Iunie 1927 de guvernul Știrbei, schimbat în Iulie 1927 de guvernul Ion I. C. Brătianu, prelungit în Noembrie 1927 prin guvernul Vintilă Brătianu, înlocuit în Noembrie 1928 prin guvernul Iuliu Maniu, prelungit în Octombrie 1930 prin guvernul Mironescu.

Așa dar, de când am apărut până azi, în interval de 6 ani împliniți, am numărat pe arena vieții publice românești 7 prim miniștri, funcționând în trei regimuri diferite, liberal, averescan, național-tărănist și un guvern de concentrare.

Țara i-a suportat pe toți, nădăjduind îndreptare și consolidarea statului întregit.

I-a văzut la lucru: pe unii mai mult, pe alții mai puțin, dar pe toți i-a prins în acțiunea vinovată a politicii de partid, care înseamnă neglijarea, nesocotirea și vătămarea intereselor permanente ale nației pentru întărirea partidului prin căpătuirea partizanilor, din bogății, ce ar fi trebuit să rămână în patrimoniul public.

Aliați în această întreprindere de grăbită secătuire sistematică a bunurilor obștești au avut și au politicienii o breslă de antreprenori ai condeiului, cari consideră scrisul ca o marfă de vânzare. Il oferă cui dă mai mult: și astfel țara a putut să vadă nu numai presa jidovească din Sărindar preocupându-și proza, rând pe rând, fiecărui din puternicii zilei, dar și gazetele cu pretenții de independență, schimbându-și convingerile

ptr. grase beneficii guvernamentale.

Țara a putut să vadă furtul terenurilor sale petrolifere, fără sancțiuni, export de țărani români și import de Jidani, otrăvirea fiilor ei de baștină prin alcool metilic și despoierea lor prin cea mai revoltătoare camătă fără a se pune nici o stavilă.

Țara a suferit și suferă deprecierea de batjocură a muncii brațelor țărănești, alături de scumpăta-te nejustificată a produselor industriale, deci un trai zilnic imposibil de suportat pentru agricultură, care este și va rămâne principatul isvor de bogăție.

Țara în mizerie, stă cu privirea aiurită la risipa banului public, aruncat pentru căpătuirea politicienilor, pe când fiilor ei, care asudă la brazdă, la păduri ori în mine, li se vinde și cenușa din vatră spre a plăti impozite mereu sporite.

Sub povara suferințelor generale, pe cari numai politicienii, de curând îmbogățiți, nu le simt, prinde tot mai întins neîncrederea, des-nădejdea și revolta sufletească.

In această atmosferă încărcată, până la saturație, prin neprevedere, abuzuri și risipă în ultimii 6 ani, revista noastră și-a făcut datoria, stând de veghe, denunțând vinovații: pe Jidani și politicienii jidoviți, și chemând opinia publică la simțul reacțiunii mântuitoare.

Cu aceeaș stăruință neclintită vom merge către țintă, în slujba intereselor curat românești, așa cum numai L. A. N. C. înțelege să le apere în programul ei limpede, curajos și absolut necesar.

De înfăptuirea lui, nu de perindarea la guvern a altor figuri simandicoase, innămolite în politica strâmtă și hrăpăreață de partid, depinde îndrumarea țării pe calea de sănătoasă propășire, dela care partidele politice, în mod vinovat au abătut-o.

Cu această credință pășeste la luptă, în al șaptelea an de existență, Infrățirea Românească.

I. C. Cătuneanu.

Voci dela „Cultul Patriei“ și „Soc. de cultură Macedo-Română“

În urma Marelui Adunări Naționale, din București, a Soc. „Cultul Patriei“ și a „Soc. de cultură Macedo-Română“, din ziua de 21 Septembrie, oprită de guvern,
dl **MARIN ȘTEFĂNESCU** președintele Soc. „Cultul Patriei“ a publicat următorul articol:

„Țara mea tu plângi...“

Streinii și înstreinații s'au năpustit asupra ta, ca păsările de pradă. Ți-au furat avutul. Ți-au pângărit demnitatea națională. Ți-au asasinat copiii. Iar tu care ai fost atâta de bogată, și demnă, și vitează, acum pari atâta de săracă, și de umilită, și fricoasă.

Iată unul din amarnicile fapte ce trăim. În Dobrogea, coloniștii macedoneni, — această minunată podoabă a energiei românești, — sunt părăsiți, de-ai noștri, în mâinile dușmanilor. Asociația „Cultul Patriei“, fără preocupare de partid politic, îmbrățișând sfânta cauză a Societății de cultură Macedo-Română, a chemat conștiința românească să se afirme printr'o mare adunare națională, Duminică 21 Septembrie ora 4 d. a., la Ateueul Român din București. Adunarea ne-a fost încuviințată la timp de prefectura poliției. Însă tocmai în ajun, guvernul ne oprește întrunirea, sub forma de a căuta altă sală. Iar când cetățenii, cari cunoșteau numai prima hotărâre, au venit să afirme conștiința românească, atunci mândrul steag al fraților macedoneni a fost rupt, sfâșiat, întinat, și purtătorii lui loviți, spre bucuria dușmanilor României. Și acești dușmani acum, nu numai că ne urăsc, dar ne și disprețuiesc!

Însă ce cuvinte ar putea să descrie această cumplită fără de lege?

Iar în ziua de 21 Septembrie, după oprirea Marelui Adunări, dl **IULIU VALAORI**, președintele „Soc. de Cultură Macedo-Română“, a rostit următoarea cuvântare, din balconul sediului Societății:

„Sunt datorii sfinte, pe care orice guvern trebuie să le înțeleagă, datorii pe care le au bunii români față de frații lor în primejdie.

Ei bine, noi am fost împiedecați de a ne manifesta sentimentele de solidaritate cu ei. Am fost împiedecați de a striga țării că o pândesc mari primejdii.

Avem exemple la înaintașii noștri, cari s'au jertfit pentru cauzele mari ale neamului: numele lor sunt trâmbețe care ne țin de strajă la datorie.

Țara mea, tu plângi... Din ochii tăi duiosi, plini de atâta vrajă, frumoși ca o minune, curg amare lacrimi. Tu plângi, iar jefuitorii tăi petrec și râd, în risipă trăind, și în desfrâu benchetuind, pe ruina ta.

Dar nu mai plânge, țara mea. Ci fie-ți sprinten gândul. Sus fruntea, Românie! Noi n'avem țară de vândut. Și umilința ta n'o îndurăm. Și pieirea ta n'o îngăduim. Noi nu vrem asuprirea altor neamuri, dar nici pe noi robi la alte neamuri nu ne vrem. Vom face o nouă Adunare Națională, delu care nimic nu ne va opri. Vom lupta, cu orice jertfă, pentru tine, țară scumpă, țară dulce, tu vis al visurilor noastre. Iți vom reda avutul tău, și vechia ta mândrie. Te vom înălța iarăși pe calea măririi tale. Ni se spune că ni s'a pus țara la mezat pentru că suntem săraci. O, dar nu este adevărat. Noi nu suntem săraci, ci sărăciți.

Și sună ceasul mântuirii. Incepe să se audă glasul Domnului, grăind eternul adevăr. Vine vocea Providenței, vine de departe, de departe de tot, dar se aude aproape, aproape de tot. Și ne adresăm Regelui nostru.

Majestate! Ascultă glasul Providenței. Suntem garda Majestății Voastre, gata la orice jertfă, pentru Patrie. Decât să trăim în rușine și ocară, mai bine să murim cu glorie pe baricada demnității naționale!

În aceste clipe hotărâtoare, puțini au rămas devotați ideii naționale. Să-i adunăm în jurul aceluiaș steag, cu căldura aceluiaș ideal de unire și progres. Nimeni nu ne va opri din drum; vom trece peste toate greutățile și ne vom face datoria întreagă.

Nu înțelegem pentru ce sunt tratați macedonenii astfel; ei constituie elementul de ordine și au adus mari servicii țării, dar sunt ugișiți, năpăstuiți. Nu înțelegem pentru ce România n'a putut să colo-

nizeze decât 3500 de macedoneni, în timp ce Grecia săracă a primit sute de mii de refugiați din Asia mică, în timp ce Bulgaria face sacrificii mari pentru întărirea frontierelor ei numai cu coloniști.

Dacă ne vom interesa de soarta macedonenilor, vom face din ei paznici neînvinși ai hotarelor și ai ordinei.

Noi vom lupta să trezim în națiunea întreagă acest spirit de înțelegeri și interesul de care sunt lipsiți.

„Cultul Patriei“ și „Soc. de cultură Macedo-Română“ vor trece toate piedecile, vor înfrânge toate împotririile conducătorilor și vor isbuti să desăvârșească drumul spre supremul ideal: „ROMÂNIA A ROMÂNILOR“.

Atențiune!

Călăuza Studentului român la Cluj.

Din inițiativa Centrului Studentesc Petru Maior s'a editat spre a se distribui gratuit publicului clujean broșura intitulată *Călăuza Studentului Român la Cluj*, în care se găsesc înscrși toți industriașii, negustorii și meseriașii români din Cluj, cu adresele și numele lor.

Bunii români care au o licărire de sentiment național și dorință de a încuraja industria, comerțul și pe meseriașul român, să se adreseze la Centrul Studentesc Petru Maior, să ceară broșura în care sunt înscrise firmele românești și ori de câte ori au lipsă de vre-un articol de hrană ori de îmbrăcăminte etc. să-și lege de suflet ca mai întâi să cerce firmele românești. Căci numai prin acest mijloc vom putea înfirița pătura mijlocie, care ne lipsește și din această cauză avem năvala aceasta mare de streini care ne speculează făcând pe intermediarul între producătorul și consumatorul român.

Români! Observați că toți implicații în Marele Spionaj Sovietic sunt străini și în special Jidani!
Și tot nu vă convingeți de dreptatea L. A. N. C.

Mijloace pentru îmbunătățirea stării noastre financiare și economice

Factorii principali pentru îmbunătățirea stării noastre sunt: banii, munca cu pricepere și economia.

Bani nu avem suficienți în circulație, căci emisiunea de 21 miliarde Lei, echivalează numai cu suma ce aveam înainte de războiu, când țara era de $2\frac{1}{4}$ mai mică decât azi. Astăzi țara fiind de $2\frac{1}{4}$ ori mai mare, ar trebui să avem proporțional cam 43 miliarde Lei, în circulație. Așa dar avem o lipsă cam de 22 miliarde Lei în circulație. Împlinirea acestei sume s'ar putea face prin: tot poporul să depunem cu împrumut pe 7 ani la Banca Națională obiectele și monedele de aur și bijuteriile până la valoarea de cca 9 miliarde Lei (valoarea acestor obiecte de preț, afară de inelele de cununie se poate aprecia la peste 10 miliarde Lei). Pe baza acestui nou depozit aur, banca poate emite proporțional și treptat patru-cinci miliarde Lei pe ani, deci 22 miliarde Lei pentru a completa emisiunea cam de 43 miliarde, ce ar fi normală. Beneficiul, ce ar realiza banca, prin noua emisiune de cca. 22 miliarde Lei, de calculat numai cu 6% dobândă pe an, ar atinge suma necesară pentru a se cumpăra aurul propriu rezervei, cu care la 7 ani să se poată înlocui aurul poporului. La timpul oportun banca va preschimba biletele actuale cu biletul aur. La restituirea aurului depus de popor, banca va da fiecăruia partea cuvenită din beneficiu, care va fi probabil egală cu valoarea aurului ce a depus, și acest beneficiu va fi dat în acțiuni Banca Națională, cu care se va spori capitalul social.

Prin noua emisiune se va putea veni în ajutorul agriculturii, dându-i împrumut pe gaj cu 6% dobândă pe an (prin casa de împrumut pe gaj care funcționează și azi, cam anemic), asemenea în ajutorul micii industrii, care trebuie să se descolte spre a se limita marea industrie care dacă se va descolte prea mult, înlocuind munca manuală, va provoca și la noi un pericol social, care bănuie fără cu mult mai puternice. Așa agricultura va avea mijloacele de a cultiva și alte produse, ca orez și bumbac, ce s'au dovedit accesibile și să scăpăm de acest import. Va cultiva pe scară mai întinsă căne-

pa, pentru a înlocui jute ce se importă, asemenea plantele oleioase și plantele medicinale, etc., va spori numărul vacilor, oilor și caprelor pentru a completa cerințele de lapte, unt și brânzături, asemenea alte culturi accesorii ca cultură albinelor, a viermilor de mătase și altele necesare. Făcând astfel, cultura, în mod rațional și în raport cu cerințele interne, să se urmărească ca produsul peste trebuințele interne să fie într-o cantitate mai mică, spre a fi asigurată plasarea în afară. Să se ajute vinișicarea strugurilor prin instalații perfecte, pentru a se valorifica acest produs destul de însemnat, care și el este depreciat.

Exploatarea peștelui va putea avea asemenea banii necesari, pentru a se spori cultura și prinderea, pentru acoperirea cerințelor populației.

Asemeni exploatarea minelor de aur și argint și alte metale, s'ar putea ajuta, ca ele să devie cât mai rentabile.

Precum și toate exploatarea de rentabilitate, ca energia apei, a gazului metan, a lignitului prin uzine termice, procurând astfel și energia electrică necesară. Asemeni toate lucrările de utilitate publică pentru înlesnirea vieții. Deci s'ar putea ocupa toate brațele.

Importul se va limita sub cifra exportului, asemenea devizele, căci în trei ani au ieșit din țară 10

miliarde Lei mai mult decât a intrat.

Să se fixeze remunerația muncii în general, pentru toate categoriile, potrivit cerințelor raționale.

Să se reducă dobânzile la 7%, cea oficială, cu un surplus de 4% pentru cea particulară. Impozitele pe venit să fie egale și proporționale pentru toate categoriile și să se mărească cota pentru necăsătorii.

Să se fixeze prețul tuturor produselor în raport cu valoarea Leului și costul de exploatare, ținând seamă de un beneficiu.

Să se dea mai multă îngrijire sanitară la țară și să se pună moașe litrate, în toate comunele.

Intensificarea moralizării, mai ales prin cinematograf și radio.

Aplicarea legii cumulului, căci mulți au prea multe ocupațiuni și lefuri și astfel neglijează îndatoririle, iar mulți alții n'au cu ce trăi. Să se urmărească de aproape o armonizare în toată viața socială.

Lugetul statului să se reducă imediat la absolutul necesar, mecanismul de administrare să se simplifice, funcțiunile de prisos, să se desființeze, să se intensifice controlul, lefurile de bază să se fixeze potrivit, căci **FUNCȚIONARII SUPERIORI SUNT PEA PLĂTIȚI, IAR CEI MICI PEA PUȚIN.**

N. BARBUCEANU,

diplomat al școlii de comerț, fost funcționar superior în comerț-industrie și în ministerul de finanțe
— Brașov. —

O desmințire

Dl Ion Răducanu, fost Ministru al Muncii, Sănătății și Ocrotirilor Sociale, a trimis diui prof. I. C. Cătuneanu, următoarea scrisoare:

»Iubite Cătuneanu,
Regret că atât eu, cât și dl Gr. Iunian, suntem denunțați în nr. 12 1930 din revista *Infrățirea Românească*, că am face parte din organizația francmazonică... Iti afirm că nici eu, și după câte știu, nici dl Gr. Iunian, nu suntem francmazoni, cel mult »vânduți interna-

ționalei«... după concepția ta amicală

Cluj, în 20 Oct. 1930

al tău

I. Răducanu«

Cu privire la această chestiune, cerem referințe dela *Buletinul Anti-Iudeo-Masonic*, ce apare la București str. Carol nr. 9 și din care am reprodus cele publicate.

Din presa, ce se'ncumetă a recunoaște uneori primejdia

UNIVERSUL:

»Un colț de țară înstrăinat...

Ca să ne dăm seama de situația îngrijitoare, pentru noi, din *Bucovina*, în ce privește infiltrația de dată relativ recentă, a elementelor străine, vom lua o singură regiune din această provincie: *județul Vijnița*. Acest județ cuprinde nord-vestul Bucovinei, având o suprafață de 1350 kmp. și o populație de 60.000 locuitori.

Iată câteva date statistice relative la numărul locuitorilor din diferite comune, pe naționalități.

Târgușorul Vijnița — capitala județului cu același nume — are o școală primară *evreo-germană* cu o secție polonă și altă română, și un gimnaziu de stat. Târgușorul acesta — cel mai nordic al Bucovinei — care a fost moșia logofătului *Tăut* din timpul lui *Ștefan cel Mare* și până în secolul trecut, era locuit, în majoritate, de Români. Azi, majoritatea populației sale o formează Rutenii, *Evreii*, Germanii și Polonii.

În com. *Milie* este o școală primară ucrainiană cu o secție germană. Majoritatea populației acestei comune: Ucrainenii de rit greco-catolic și ortodox, și *Evreii*.

Una din cele mai mari comune din Bucovina — *Ispas* — are aproape 6000 de locuitori — majoritatea Ruteni, *Evreii* și Poloni.

Comuna *Ciornohuzi* are peste 2000 locuitori — majoritatea Ruteni, *Evreii*, Poloni și Germani.

Comuna *Zahariceni* cu cătunele *Malineșeni*, *Mejbrodi* și *Zolotna*, are peste 2000 locuitori, — majoritatea Ruteni, *Evreii*, Poloni și Germani.

Comuna *Răstoace*, așezată lângă Ceremuș, are o populație de 3000 de locuitori, — dintre care 90 la sută Ruteni și 10 la sută *Evreii*. Niciun Român.

Com. *Pătrășeni* — înființată de Românul Miron Pătraș, — are peste 6000 locuitori, Huțani.

În com. *Măriniceni*, sunt 1300 de locuitori, — Huțani, *Evreii* și Poloni.

Com. *Putila*, are 1000 de locuitori — 80 la sută Huțani și 20 la sută *Evreii*.

Com. *Sălășeni*, are 900 de locuitori, — Huțani și *Evreii*.

Com. *Câmpulung* din jud. Vijnița are 1500 de locuitori, — 98 la sută Huțani; restul *Evreii*.

Com. *Coniatin* are 1300 locuitori — 1200 Huțani și 100 *Evreii*.

Com. *Iablonița*, întinsă pe 30 km. are 2000 loc., — majoritatea Huțani; 180 *Evreii* și 10 Poloni.

În com. *Vijmcoara*, din 2200 loc., — 1500 sunt Ruteni, 600 *Evreii*, 80 Poloni și 40 Germani.

Dacă trecem în valea Putilei găsim comunele *Dichtineț*, *Chiselifeeni*, *Vorăceni*, *Putila*, *Sârgheri* și *Plosca* cu populație ruteană și *evreiască*.

Pe valea Siretului, situația e aceeași: dezastruoasă pentru Români.

În rezumat: din 60.000 de locuitori, cât are jud. Vijnița, Rutenii (Ucrainenii și ramura lor, Huțanii) reprezintă 67 la sută; apoi vin *Evreii* cu 20 la sută; Germanii cu 5 la sută; Polonii cu 4 la sută; *Românii* 4 la sută!

Toate localitățile din această regiune au avut, până acum, 40—50 de ani, o populație românească, în majoritate...

CURRENTUL:

»Salvați Maramureșul...

Presă zilnică s'a ocupat adesea de problema populației Maramureșului, descriind în *culori negre* (cum de altfel este și realitatea) nenorocita stare de lucruri, din acest județ îndepărtat și din punct de vedere geografic, dar și oficial de centrul României întregite.

Cei cari au avut ocazia a călători prin acest județ și a se întreține cu populația de acolo, au rămas înspăimântați de *mizeria morală și materială* ce au constatat.

Situația acestui județ este specifică. Din întreaga suprafață de peste 400.000 hectare, numai o parte redusă, este ocupată de terenuri arabile, iar producția la hectar a diferitelor culturi: ovăz, cartofi, porumb etc., este redusă la minimum de 400—500 kgr. Este un județ, care în permanență are nevoie de hrană și se aprovizionează în condițiuni detestabile și cu o *speculă* grea.

Proprietatea țărănească este fărâmițată în zeci de parcele de câțiva metri pătrați, care face imposibilă o exploatare.

Din punct de vedere etnografic, *populațiunea băstinașă românească este copleșită de minoritari*: Ruteni, *Evreii* și parțial Unguri. Datele statistice ne arată comune rurale cu 52 la sută *Evreii* sau 60 la sută Ruteni. Populațiunea Românească zace în lipsuri și mizerii.

Starea sanitară (tot după rapoartele oficiale), lasă tot atât de dorit. Tuberculoza, sifilisul, senilitatea (marazmul senin), toate aceste flageluri distrug ultimele vlăstare ale descendenților lui Dragoș-Vodă.

Am ascultat pe cei ce veneau din depărtatul județ al Maramureșului și am simțit durerea celor ce mi se înfățișau. O stare de lucruri mai mult decât alarmantă, din toate punctele de vedere. *Se sting în fața noastră, ultimele vlăstare ale unor vechi cuiburi de Români, în mizeria fizică și morală.*

Un ajutor grabnic și cât mai complex se impune și sperăm că guvernul va da tot concursul inițiativei începute pentru salvarea Maramureșului. (*Ion Scutaru*)

Viitorii conducători ai României

La examenul de *bacalaureat* din Iași, dela *Liceul M. Kogălniceanu* au reușit următorii candidați:

Apagi Gheorghe, Bergoff Elias, Bergoff Millu, Blanc Naimann, Bobulescu Nahman, Aron Abram, Dauer Pilip, Drăcsineanu Jaques, Enghel Emil, Enulescu Amedeu, Braester Mircea, Kaufman Sae, Dascau Emanuel, Dimitriu Mircea, Dumbravă Jean, Feldman Ovidie, Ghelman Leizer, Gbelberg Jdel, Grimberg Rudolf, Gutman Marcel, Ghercovici Marcu, Iancu Iosef,

Iancu Solomon, Ionescu Romulus, Iacobsohn A., Iancu Sumer, Mendelsohn L., Moise Hers, Moise Leibis Herscu, Morțun Alexandru, Murgescu H., Nourescu Vasile, Marcovic Avram, Simion Aurel, Schwartz Victor, Schwartz Iulius, Septelici Alex., Sosner Peretz, Pipel Hersin, Pavili Cost, Săvescu N., Spiegel L., Wechsler Oscar, Unterman Zisu, Zelinger Aron.

Mai e nevoie să-ți batem capul, Româno?!

„Ce va zice străinătatea...?”

Partidul național-popular Antijidovesc — Franța

Organizațiunea politică franceză, corespunzătoare Partidului național-socialist german și L. A. N. C.-ului românesc, este *Partidul național-popular anti-jidovesc* (Parti National-Populaire Français Anti-Juif), condus de Drul *Molle*, primar al Orașului *Oran* și deputat al departamentului cu acelaș nume.

Drul *Molle* a reușit să strângă sub steagul svasticeii pe toți antisemiți francezi, regaliști, republicanii sau bonapartiști și cari erau grupați în „*Ligue de l'Ordre*”, „*Nouvelle France*”, „*Jeunesses Antijuives*” etc.

Antisemiții francezi au adoptat ca semn al partidului: *svastica*, iar în manifestele pe cari le-au lansat, își propun a lupta cu înverșunare împotriva capitalismului jidovesc, căutând a scoate muncitorimea franceză din tabăra partidelor marxiste și comuniste.

Partidul național popular anti-jidovesc se consideră ca partid revoluționar, nerecunoscând actuala așezare politică a Franței, pe care o socotesc unealtă docilă a Jidovismului, primind sugestiile lojelor masonice.

Tineretul Antijidovesc (Jeunesses Anti-juives) constituie avangarda partidului, care dispune și de-o publicațiune „*La Libre parole*”, botezată astfel în amintirea cotidianului lui *Edouard Drumond*, celebrul scriitor și luptător antisemit, autorul operei, „*La France Juive*”.

Tineretul Antijidovesc este condus de D-nul *René Plisson*, prezident și de D-nul *Henry Coston*, secretar general, iar secțiunea feminină a Tineretului are în frunte pe D-ra *Pauline dela Cambre Miet*.

„*Le Petit Oranais*” este cotidianul nou înființatului partid, iar „*La Lutte*” este publicațiunea naționaliștilor-populari din regiunea pariziană.

Tot la Paris apare și „*Cahiers de l'Ordre*”, revistă documentară, admirabil redactată.

Partidul național-popular anti-jidovesc are 2 deputați: *Drul Molle*, ales al departamentului *Oran* din Algeria, departament în care *Jidani* sunt în proporție de 25% și D-nul *Rillart de Verneuil*, ales al departamentului *Aisne*. În Senat naționaliștii-populari sunt repre-

zentăți prin D-nul *Dominique Delahaye*, cel de-al doilea senator antisemit, *Gaudin de Villaine*, decedând acum câteva luni.

Lupta pornită o duc cu o energie extraordinară, după exemplul național-socialiștilor germani, începând a lovi în posturile de rezistență ale masoneriei și în presa străină.

Salutăm cu nespusă bucurie și cu nestăpânită emoțiune intrarea în luptă a drapelului francez cu svastica, dorindu-i să curețe sfântul pământ al Ludovicilor, de pleava ghetourilor galițiene și strigăm cu tot avântul sufletelor noastre tinere:

Să trăiască luptătorii Svasticeii franceze.

V. EMILIAN
— București. —

Partidul național-socialist (antisemit) — Germania

Starea de eflorescență la care a ajuns *gigantica mișcare antisemită germană*, admirabil condusă de pilonul de granit al naționalismului integral și constructiv și de acel fascinator al maselor populare Dl. *Adolf Hitler*, ne-a fost demonstrată cu prilejul ultimelor alegeri pentru Reichstag. Într'adevăr partidul național-socialist, care în parlamentul precedent nu era decât o infimă minoritate, a ajuns astăzi, numai în decurs de un an, cea mai mare forță electorală după social-democrați, jucând un rol co-

vârșitor pe firmamentul politicii germane! *Adolf Hitler* a reușit ca prin propaganda sa sistematic condusă și organizată, prin cele 44.000 de meetinguri electorale desfășurate pe întregul cuprins al Germaniei, să cucerească voturile alegătorilor germani. Într'adevăr pentru politica lui *Hitler* politică, ce tinde la salvarea Germaniei de sub jugul dominației iudaice, s'au găsit 6 milioane 401.210 alegători, cari au trimis în parlament 107 deputați purtători de svastică.

Trăiască prietenii noștri antisemiți, din Germania!

N. GOLICI
— Turnu Severin. —

Conflict între Anglia și Palestina

În toată Palestina, domnește mare agitație din cauza politicii engleze, contrarie intereselor evrești.

Consiliul național evreesc și agentura evreiască anunță că Evreii s'au hotărât să nu ia parte la constituirea parlamentului palestinian.

Știri din Paris și Londra anunță, că fruntașii evrei ai comerțului internațional au hotărât boicotarea mărfurilor engleze. Iar Arabii cer suprimarea emigrărilor evrești în Palestina și interzicerea cumpărării de pământuri, pe timp de zece ani, de către Evrei.

*

Ce va zice străinătatea? Ce va zice? Va fi alături de noi în lupta dusă contra dușmanului comun.

Jidanii mint, falsifică și bârfesc

Depe această purtare a lor ne aduce o proaspătă dovadă știrea, pornită din tabăra lor, că tulburările din *Berlin* le-ar fi comis partizanii lui *Hitler*. O minciună jidovească mai mult. Adevărul este altul și anume: Finanța jidovească, de care este îmbâcsit și infectat *Berlinul* și-a tocmnit niște haimanale comuniste le-a pus să distrugă vitrinele de la magazine și să strige „trăiască *Hitler*”, spre a compromite pe național-socialiști, antisemiți aderenți ai lui *Hitler*. Iubite cititor, află care este tactica *Jidani* și nu crede niciodată ce scriu foile lor, cum sunt la noi *Adevărul*, *Dimineața*, *Lupta*.

L. A. N. C. — Maramureș

In comuna VIȘEUL DE SUS, sectorul 2 TIPTERAICI, s'a format organizația L. A. N. C., alegându-și comitetul. Germanii cari formează o bună parte din locuitorii comunei s'au alipit de L. A. N. C., pentru, ca umăr la umăr cu Românii să lupte contra asupritorului comun, care este Jidanul

Citiți și răspândiți

Infrățirea
Românească